

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 133/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. arch. P. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. G., B., ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/239/2009 a jeho rozsudkom z 13. júla 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. arch. P. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2010 doručená sťažnosť Ing. arch. P. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Š. G., B., ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/239/2009 a jeho rozsudkom z 13. júla 2010.

Sťažovateľ uviedol, že v jeho súdnom spore proti odporcovi Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky o zvýšenie ceny za dielo rozhodol Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 24 Cb/111/2002-502 z 3. februára 2009 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob/239/2009-535 z 13. júla 2010 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ s rozsudkom krajského súdu nesúhlasí a v tejto súvislosti uviedol, že krajský súd sa *«stotožnil s absurdným zdôvodnením napadnutého prvostupňového rozsudku (o údajne pevne dohodnutej cene za zjavne neurčitý a vopred presne nedefinovateľný rozsah daného diela, ktorý len rámcovo vyplýval z predpokladaných stavebných nákladov súvisiacej stavby, ktorá sa však oproti pôvodným predpokladom postupne podľa požiadaviek žalovaného zväčšovala a objektívne sa tak zvyšovali aj jej stavebné náklady... pričom jej skutočné stavebné náklady dosiahli takmer 900.000.000,- Sk. Napriek tomu, že uvedené skutočnosti som relevantnými dôkazmi nesporne preukázal, konajúce súdy sa stotožnili s vykonštruovaným a zjavne lživým tvrdením žalovaného o pevne dohodnutej cene a tom, že preukázané objektívne zvýšenie stavebných nákladov (na 460.000.000,-Sk) „...bolo spôsobené zmenou použitého materiálu a drahším konštrukčným riešením, pričom stavba nemenila objem ani tvar a objem zastavanej plôch.“*

Rozhodnutím Krajského súdu... došlo podľa môjho názoru k porušeniu môjho základného práva... na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Toto moje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplýva ... aj z Ústavy Slovenskej republiky. ... zjavnou nespravodlivosťou súvisiaceho právoplatného rozsudku došlo k nezákonnému obohateniu sa žalovaného štátneho orgánu SR na úkor občana, ktoré bolo podporené nesprávnym konaním príslušných súdov, čím bola hrubo porušená aj zásada rovnosti účastníkov konania. V danom súdnom konaní preukázané zjavné obohatenie žalovaného spočíva v tom, že za mnou v zjavne rozšírenom rozsahu vypracované a dodané dotknuté dielo nezaplatilo primerane zvýšenú cenu, pričom jeho obohatenie predstavuje rozdiel medzi pôvodne dohodnutou zmluvnou cenou (ktorá bola stanovená na základe

neúplné predpokladaného rozsahu súvisiacej stavby a jej predpokladaných nákladov) a obvyklou cenou za skutočne v rozšírenom rozsahu vykonané dielo.

... Krajský súd... rozhodol v danej veci bez nariadenia pojednávania, a že s písomným vyjadrením žalovaného zo dňa 07. 05. 2009... som mal možnosť oboznámiť sa až jeho doručením krátkou cestou dňa 30. 08. 2010 pri štúdiu daného súdneho spisu. Nemal som tak možnosť upozorniť súd na lživý obsah uvedeného vyjadrenia ako aj na tú zásadnú skutočnosť, že dané vyjadrenie nie je podpísané štatutárnym zástupcom žalovaného, takže sa jedná o irelevantnú a úplne bezpredmetnú písomnosť, t. j. že žalovaný sa de facto k podanému odvolaniu nevyjadril, čím s jeho podaním súhlasil.».

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd

„... vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/239/2009-535 zo dňa 13. 07. 2010 sa porušili moje základné práva a slobody vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... [a] aby uvedený rozsudok Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil.“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch

do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/239/2009 a jeho rozsudkom z 13. júla 2010.

Krajský súd v relevantnej časti svojho rozsudku poukazuje na rozsudok okresného súdu a na jeho odôvodnenie. V tejto súvislosti krajský súd vo svojom rozsudku uviedol:

«Okresný súd... napadnutým rozsudkom zamietol žalobu... V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd určil zvýšenie ceny za 4. a 5. etapu diela, a to za 4. etapu - realizačný projekt na sumu 2.953.451,- Sk a za 5. etapu - autorský dozor na sumu 671.239,- Sk a uplatnil nárok na zaplatenie istiny 1.107.885,- Sk pozostávajúci zo súčtu rozdielov medzi zmluvne dohodnutými cenami za tieto etapy a žalobcom navrhovaným zvýšením ... Súd vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom ako zhotoviteľom a žalovaným ako objednávateľom bola dňa 28. 02. 1996 uzavretá v písomnej forme zmluva o dielo, ktorou sa žalobca zaviazal vypracovať pre žalovaného pre potreby stavby „Definitívny CP R.“ dielo rozdelené do 3 etáp. Zmluvná cena bola dohodnutá v čl. IV zmluvy pevnou sumou za 1. etapu vo výške 63.620,- Sk bez DPH, za 2. etapu vo výške 1.025.365,- Sk bez DPH a za 3. etapu vo výške 2.330.375,- Sk bez DPH. Dohodnutá cena

bola stanovená s použitím cenníka - Sadzobník pre navrhovanie ponukových cien projektových prác a inžinierskych činností (UNIKA 1994) pri predpokladaných stavených nákladoch 360.000.000,- Sk. V čl. VI. zmluvy o dielo sa strany zaviazali, že pristúpia na zmenu záväzku v prípade, keď sa po uzavretí zmluvy zmenia východiskové podklady rozhodujúce pre uzavretie zmluvy, alebo objednávateľ uplatní nové požiadavky na zhotoviteľa. Zmluva obsahovala tiež dohodu o tom, že zmeny v zmluve je možné riešiť len dohodou zmluvných strán potvrdenou písomným dodatkom.

Žalobca dňa 14. 04. 1997 predložil žalovanému návrh dodatku k predmetnej zmluve o dielo, podľa ktorého žalobca navrhoval rozšírenie predmetu diela o ďalšie dve etapy predstavujúce realizačný projekt a autorský dozor za cenu 2.478.300,- Sk a 563.250,- Sk a zvýšenie ceny za skôr dohodnutú tretiu etapu na sumu 2.478.300,-Sk.

Dňa 10. 06. 1997 bol podpísaný dodatok k zmluve, ktorým došlo k rozšíreniu predmetu diela o 4. tepu - Realizačný projekt a 5. etapu - autorský dozor a súčasne bola dohodnutá pevnou sumou cena diela za 4. etapu vo výške 2.050.730,- Sk a za 5. etapu vo výške 466.075,- Sk. Následne žalobca opakovane predkladal návrhy dodatkov k zmluve o dielo na zvýšenie ceny diela, ktoré neboli žalovaným akceptované, pretože žalovaný plánoval cenu za dodávku stavby 360.000.000,- Sk a žalobca ako zhotoviteľ - generálny projektant vyprojektoval stavbu drahšie o 21.795.000,-Sk. ...

Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že zmluva o dielo obsahovala jednoznačnú dohodu zmluvných strán o predmete a cene diela určenej pevnou sumou. Napriek tomu, že v zmluve sú uvedené predpokladané stavebné náklady vo výške 360.000.000,- Sk, jednoznačne v danom prípade nešlo o určenie ceny diela na základe rozpočtu, čo vylučuje aplikáciu § 547 Obchod. zák. Súd poukázal i na to, že dohoda o cene obsiahnutá v zmluve plne korešponduje s cenou ponúknutou žalobcom v rámci verejnej obchodnej súťaže, pričom výška ceny bola jedným z dvoch podstatných dôvodov jeho víťazstva. Podpísaním dodatku zo dňa 10. 06. 1997 došlo k rozšíreniu predmetu diela o dve etapy a k dohode o cene diela za tieto dve etapy určenej pevnou sumou, a nie na základe rozpočtu. Vzhľadom na uvedené súd s poukazom na § 536, § 537 ods. 1, 2, § 546, § 547 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 548 ods. 1, § 554 ods. 1, § 549 ods. 1, 2 a § 272 ods. 1, 2 Obchod, zák. žalobu ako neopodstatnenú zamietol.»

Krajský súd prerokoval odvolanie sťažovateľa bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a rozsudok okresného súdu podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny, pričom sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu. Na zdôraznenie správnosti uvedeného rozsudku ďalej uviedol:

„V konaní pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že dodatkom zo dňa 10. 06. 1997 došlo k rozšíreniu predmetu diela o 4. a 5. etapu, pričom 4. etapu diela (Realizačný projekt - dokumentácia pre uskutočnenie stavby) bola dohodnutá zmluvná cena 2.050.730,- Sk a za 5. etapu (autorský dozor) bola predmetným dodatkom dohodnutá zmluvná cena vo výške 466.075,- Sk. Takto dohodnutá zmluvná cena (spolu 2.516.805,- Sk) vychádzala z kalkulácie ceny uskutočnenej žalobcom zo stavebných nákladov 360.000.000,- Sk.

Návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia zvýšenia ceny diela za 4. a 5. etapu, ktorá bola pevne stanovená dodatkom zo dňa 10. 06. 1997 a ktorá bola žalovaným vyplatená na základe fakturácie žalobcu, ako aj návrh na zaplatenie sumy 36.795,04 EUR za 4. a 5. etapu, je teda neopodstatnený.“

Krajský súd postupom podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil rozsudok okresného súdu s tým, že podľa § 219 ods. 2 OSP sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v jeho rozsudku. Rozsudok krajského súdu je preto potrebné posudzovať vo vzájomnej súvislosti s odôvodnením rozsudku okresného súdu ako súdu prvého stupňa (m. m. III. ÚS 25/06), preto pri skúmaní toho, či rozsudok krajského súdu a jeho odôvodnenie sú ústavne udržateľné, je pre ústavný súd relevantné preskúmať aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktoré tvorí organický celok s odôvodnením rozsudku krajského súdu.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 24 Cb/111/2002-502 z 3. februára 2009 poukazuje na to, že sťažovateľ ako žalobca predložil žalovanému *«expedičný list zo dňa 14. 4. 1997, prevzatý žalovaným..., ktorého prílohu tvorili dokumentácia „Projekt stavby – Definitívny colný priechod R.“ a faktúra za predmetné projektové práce s tým, že celkové náklady stavby podľa tejto spracovanej dokumentácie mali predstavovať sumu 460.806.000,- Sk. ...*

Dňa 10. 6. 1997 bol zmluvnými stranami potvrdený a podpísaný dodatok k predmetnej zmluve o dielo, ktorým došlo k rozšíreniu predmetu diela o ďalšie dve etapy... a súčasne bola dohodnutá pevnou sumou cena diela za 4. etapu vo výške 2.050.730,- Sk a za 5. etapu vo výške 466.075,- Sk...

Žalobca ani žiadnym spôsobom v danom konaní netvrdil a nepreukazoval zvýšenie svojich nákladov na zhotovenie diela v súvislosti so zmenou výšky stavebných nákladov. ... Platne uzavretým písomným dodatkom zo dňa 10. 6. 1997 síce došlo k rozšíreniu predmetu diela o predmetné dve etapy diela v zmysle ustanovenia § 549 Obchodného zákonníka, avšak súčasne týmto dodatkom došlo medzi zmluvnými stranami aj k uzavretiu platnej dohody o rozšírení celkovej ceny diela oproti cene diela dohodnutej v základnej zmluve o dielo...“.

Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 24 Cb/111/2002 zistil, že sťažovateľ uzavrel s Ústrednou colnou správou Slovenskej republiky (neskôr Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky) 28. februára 1996 zmluvu o dielo s vymedzením stavby „Definitívny CP R.“ (ďalej aj „zmluva o dielo“).

Podľa čl. IV.2 zmluvy o dielo Stavebné náklady: 360 000 000 Sk (predpokladané).

Podľa čl. IV.3 zmluvy o dielo Zmluvná cena: 1. Práce podľa čl. II.4.a – 63 620 Sk, 2. Práce podľa čl. II.4.b – 1 025 365 Sk, 3. Práce podľa čl. II.4.c – 2 330 375 Sk.

Podľa čl. VI.1 zmluvy o dielo zmluvné strany sa zaväzujú, že pristúpia na zmenu záväzku v prípadoch, keď sa po uzavretí zmluvy zmenia východiskové podklady rozhodujúce pre uzavretie tejto zmluvy, alebo objednávateľ uplatní nové požiadavky na zhotoviteľa.

Podľa čl. V.5 zmluvy o dielo zmeny v tejto zmluve je možné riešiť len dohodou zmluvných strán potvrdenou písomným dodatkom.

Účastníci zmluvy o dielo uzavreli 10. júna 1997 dodatok k zmluve o dielo uzatvorenej na projektovú prípravu stavby „Definitívny colný priechod R.“, predmetom ktorého je 4. etapa – Realizačný projekt – dokumentácia pre uskutočnenie stavby a 5. etapa – autorský dozor.

Uvedený dodatok doplnil zmluvu o dielo okrem iných o
„čl. IV.3 4. Práce podľa článku II.4.d – 2 050 730,- Sk
5. Práce podľa článku II.4.e – 466 075,- Sk“.

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu v spojení s právnym názorom okresného súdu týkajúcim sa dodatku k zmluve o dielo a o „údajne pevne dohodnutej cene za zjavne neurčitý a vopred presne nedefinovateľný rozsah daného diela“. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu vyjadrený v odôvodnení jeho rozsudku z 13. júla 2010 v spojení s právnym názorom okresného súdu vyjadreným v jeho rozsudku z 3. februára 2009 je zdôvodnený dostatočne, preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený a arbitrárny, je logický a vyplýva predovšetkým zo znenia a výkladu zmluvy o dielo a príslušných ustanovení dodatku k zmluve o dielo uzavretého 10. júna 1997, ktorým bol rozšírený predmet diela o 4. a 5. etapu a bola určená cena za uvedené etapy predmetného diela. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad zmluvy o dielo a dodatku z 10. júna 1997 k zmluve o dielo krajským súdom a okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním

(I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len „vít'azstvo“ v občianskoprávnom spore (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o tom, že krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, ústavný súd uvádza, že krajský súd postupoval v súlade s § 214 ods. 2 OSP, podľa ktorého s výnimkou prípadov uvedených v § 214 ods. 1 OSP možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Podľa § 214 ods. 1 OSP na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Zo súdneho spisu pritom vyplýva, že 6. júla 2010 bolo na úradnej tabuli krajského súdu oznámené v súlade s § 156 ods. 3 OSP, že 13. júla 2010 bude vo veci sp. zn. 2 Cob/239/2009 o 9.00 h. vyhlásený rozsudok. Na základe týchto skutočností ústavný súd uzavrel, že nezistil príčinnú súvislosť medzi uvedeným postupom krajského súdu a sťažovateľom označeným porušením jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia porušenia tohto práva, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011